பரிசு பெற்ற ஓவியம்

'உண்மையாக இது வெகு வெகு அழகாக இருக்கிறது.'

'இதுவரையில் பார்த்ததெல்லாம் விடவா?'

'அதெல்லாம் சாணிப் புழு, இது மின்னல்.'

'அப்படியா? அவ்வளவு அற்புதமா?'

'மந்திரவாதி காற்றிலே கையைத் துழாவி பெயர் தெரியாத புதிய பொருளைப் பிடித்து முன்னிறுத்தியது போன்ற புதுமையும் வசீகரமும் மர்மமும் இதில் இருக்கிறது!'

'நானும்தான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். புரியவில்லை. இதற்கு என்ன பொருள்? இது என்ன சொல்லுகிறது? ஓவியர் ஒரு தலைப்பாவது கொடுத்திருக்கக் கூடாது?'

'நீ பல விஷயங்களை அடுக்கிக் கேட்டு விட்டாய். முதலாவதாக பொருள் ஒன்று இருக்க வேண்டுமா? சிருஷ்டி— ந்த சிருஷ்டி ஆனாலும்—அதன் தோற்றமே அதன் அழகு, அதன் நியாயம், அதன் உண்மை. பொருள் இருந்தாலும் இருக்கலாம் இல்லாவிட்டால் தண்டனை கிடையாது. அவ்வளவுதான். உலகம் என்ற சிருஷ்டிக்குப் பொருள் இதுவரை யார் சொல்லி இருக்கிறார்கள்? பிகாசோ கேட்பதுபோல் குயில் கத்துவதற்கு என்ன பொருள்?'

'ஏன் இல்லே. அது பாலுணர்ச்சியின் முக்ய சமிக்ஞை' இங்கே இருக்கின்றேன் என்று பேடைக்கு வற்புறுத்தி வின்நியாசத்துடன் கூறும் உறுதிமொழி. அப்படிக் கில்லாத பொழுது உயிர் பொங்கி வழிவதன் ஆனந்த கிதம். தன்மயானந்தம்.'

'ஒரு தலேப்பு இருந்தாலாவது இவ்வளவு திகைப்பு உண்டாகாது.'

'சிருஷ்டிக்குத் தலேப்பு தேவை இல்லே என்றுதான் சொல்லுகிறேனே. என்னேக் கேட்டால் கூடாதென்பதே என் கட்சி. யானே என்று பெயர் ஒட்டி இருந்தால், நிஜ யானே இல்லே என்பதுதானே உண்மையாக இருக்கமுடியும்? அதனுல்தானே சர்க்கஸில் கோமாளி ஜூல் போர்த்தி யானே என்று தலேப்பிட்டு ஓட்டிவரும் யானேயைக் கண்டு ஜனங்கள் கைகொட்டி சிரிக்கிருர்கள். நாமமில்லாதிருப்பதுதான் உண்மையாகும். இருந்து விட்டால் முளேயில் அடித்த மாடுமாதிரி தும்பைத் தெறித்துக்கொண்டு ஓடப் பார்க்கும். அல்லது முளேயை சுற்றிச் சுற்றி வந்து கழுத்து இறுகி மூச்சு முட்டி விழும் கட்டம் வந்து விடும்.'

'இருக்கட்டும். இந்த ஓவியம் என்னதான் சொல்லுகிறது? ஏதுவேனும் சொல்லுகிறதா?'

'ஒன்றுமே புரியவில்லேயா? மழைக்காலப் பேயிருட்டு. அது பெரும் பாதை. பாறைமேலே மரம் முறிந்து ஹோ என்று விழுந்திருக்கிறது. சுடுகாட்டில் பெரிய எலும்புகள் இறைந்து கிடப்பதைப் போன்ற தோற்றத்தை ஓவியர் எப்படி உண்டாக்கி விட்டார்! இது வாழ்வின் குறியீடு என்று கூறும் பின்தொனி ஒன்று கேட்கவில்லேயா? அதே பாதையில் போவது போன்ற நிழலுருவம் தெரிகிறதே— அதுதான் இந்த தொனியை உண்டாக்குகிறது.'

'அப்படியா? அப்படியும் இருக்கலாம். ஆனுல் எனக்கு மாத்திரம் ஒரு சந்தேகம் நிச்சயமாக ஏற்பட்டு விட்டது.

இந்தப் படத்தைத் தலைகீழே மாட்டி விட்டார்கள் என்றே எனக்கு ஆரம்பம் முதல் தோன்றிவருகிறது. இதற்காக வேனும் ஓவியங்களுக்குத் தலைப்பு அவசியம் என்று தோன்று கிறது.'

'தலை கீழாக மாட்டிவிட்டார்களா? கண்காட்சிப் படங்களைக் கையால் எடுத்துப் பார்த்தால் சண்டைக்கு வந்துவிடுவார்கள். கண்காட்சிக்காரர்கள் சட்டம். அது இல்லாவிட்டால் கையில் எடுத்தே திருப்பிப் பார்த்துவிட லாம்...இருந்தாலும், பொறு, பொறு.'

இப்படிக் கூறியவர் தலையை ஒரு புறமாகச் சாய்த்துக் கொண்டு, படத்தை மாற்றி மாட்டி இருந்தால் ஓவியம் எப்படித் தெரியும் என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொண் டிருந்தார்-மூன்று நிமிடகாலம்.

'சபாஷ்! அப்படியும் இருக்கலாம் என்றுதான் தோன்று கிறது. நீ சொன்னதில் பெரிய உண்மை தொக்கி நிற்கிறது. தெரிந்து சொன்னாலும் தெரியாமல் சொன்னாலும் உண்மை உண்மைதான். ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.'

'அப்பொழுதும் ஓவியம் இதையேதான் சொல்லுமா?'

'அப்பொழுது இதைச் சொல்லாது. இலைகளே இல்லாத தோலுரிந்த பெரிய மரத்தின் கிளைகள் ரா இருட்டில் வெண்மையாகத் தெரிகின்றன; மரத்திலிருந்து இடது புறத்தில் ராட்சஸ சிலந்திக்கூடு, அதற்கப்பால் மங்கலாக ஒரு பாதை தெரிகிறது. கூட்டில் ஒரு எட்டுக்கால் பூச்சி இருப்பது போலவும் ஏதோ பெரிய பிராணி சிக்கி இருப் பதுபோலவும் தெரிகிறது. இன்னம் எவ்வளவோ இருப்பது போல் தோன்றுகிறது.'

'அப்பொழுது ஓவியத்தின் தன்மை மாறிவிடுகிறதே.'

'ஆமாம். இப்பொழுது இது அடிமனநினைவு ஓவியமாகி விட்டது.'

'இதுவா அதுவா என்ற சந்தேகத்தை உண்டாக்கினால் அது இரண்டுமல்ல என்று ஏற்பட்டு விடாதா?'

'இங்குதான் உலகின் தத்துவமே முடிக்கிடக்கிறது. தோற்றத்திற்கு அப்பால் என்ன இருக்கிறதென்று யாருக்கும் தெரியாது. விஞ்ஞானி கூறுவது கூட அனுமானம்தான். அவரவர்கள் பயிற்சிப்படி வழக்கப்படி அதற்குப் பெயர் கொடுக்கிறார்கள். மனோபாவப்படி பொருள் கூறுகிறார்கள். இதெல்லாம் ஆள், தேசம், காலம் இடத்தைப் பொருத்த விஷயம். இருப்பது எப்பொழுதும் இதற்கெல்லாம் இடமளித்துக்கொண்டு மோனமாய் அமைந்திருக்கிறது. மோனமாய் இருக்கும் ஓவியத்திற்கு நீ ஒரு பொருள் கூறினாய். நானொன்று கூறினேன். இன்னொருவர் இன்னொன்று கூறலாம். அதனால்தான் உண்மையான கலைக்குப் பொருளே தேவை இல்லை என்கிறார்கள். தலைப்பு கொடுத்தால் என்ன, கொடுக்காவிட்டால் என்ன?... அற்புதமான ஓவியம். கண்காட்சியைச் சுற்றி முடித்து விட்டு பாக்கிப் பேச்சு பேசுவோம்.'

'ஓ!'

விமர்சனத்திற்குப் பிறகு நண்பர்கள் இருவரும் பாக்கிப் படங்களையும் ஓவியங்களையும் ஊன்றி ஆராய்ந்து பார்த்தனர். அதற்கு மூன்றுமணி நேரம் பிடித்தது. கண்காட்சியை விட்டுத் திரும்புகாலில் முதல் நண்பர் சொன்னார்;

'நான் கண்காட்சி நீதிபதியாக இருந்தால் தலைப்பில்லா ஓவியத்திற்குத்தான் முதல் பரிசளிப்பேன்.'

'நானாக இருந்தால் தரமாட்டேன்.'

'இதெல்லாம் மனோபாவத்தைப் பொருத்த விஷயம்.'

'அதுதான் கூடாது. உரைகல் உண்டென்று பாவித்துக் கொண்டு விட்டு அதில் தேறவில்லை என்பது விமர்சனத்தில் பெரும் தவறு. உரைகல் இல்லை. இருக்கமுடியாது.'

'உண்மை என்ற ஒரு உரைகல் உண்டு. அதை விவரிப்பதில் கஷ்டம் இருக்கலாம். அதற்காக இல்லை ஆகிவிடாது.'

'உரைகல் நிர்ணயமாகாத போது தோற்றத்தை, க்ஷண உணர்ச்சியைக் கொண்டுதான் முடிவு கட்டவேண்டும். அதற்குப் பொருள் இல்லாமலும் இருக்கலாம்.'

இந்த அடிப்படை கட்டம் வந்த பிறகு பேச்சுக்கு இடமில்லாமல் போய்விட்டது; பேச்சற்ற இடம் மோனமா, மௌனமா ?...

ஒரு வாரத்தில் கண்காட்சி முடிந்து விட்டது. முடிந்த ஒரு வாரத்திற்கெல்லாம் தினசரி பத்திரிகைகளில் கண் காட்சியைப் பற்றி விரிவான விமர்சனங்கள் வந்திருந்தன. கண்காட்சியில் ஓவியத்திற்கான முதல் பரிசு தலைப்பில்லா ஓவியம் தீட்டிய ஓவியக்காரர் ராயருக்கு அளிக்கப்படுவதாகவும், இரண்டாவது மூன்றுவது பரிசுகள் பற்றி நீதிபதிகள் சம ஆதரவு தந்திருந்ததால் பரிசுகள் சமமாக அவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் என்றும், ஒரு செய்தி வெளியாகி இருந்தது. முதல் பரிசு பெற்ற ஓவியத்தைப் பற்றி விமர்சகர்கள் இரண்டொருவர் நீங்கலாக பிரமாதமாகப் பாராட்டி இருந்தனர். பரிசளிப்பு விழா நடைபெறும்தேதியும் இடமும் குறிப்பிடப் பட்டு ஒரு செய்தியும் வந்திருந்தது.

குறிப்பிட்ட தேதிக்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு கண் காட்சி நிர்வாகிகளுக்கும் தலைவருக்கும் காரியதரிசிக்கும் உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து தற்காலிகத் தடை உத்தரவு நோட்டீஸ் ஒன்றும் பிரமாண பத்திர நகல் ஒன்றும் வந்ததைக் கண்டு பிரமித்தனர்.

ரூர்க்கி என்ற மனுதார் முதல் பரிசு தனக்குத்தான் சேரவேண்டுமென்றும், நீதிபதிகள் குறிப்பிட்டவருக்குச் சேரத்தக்கதல்ல வென்றும், 'மண்டாமஸ்' வழக்கு உயர்நீதி

மன்றத்தில் தொடர்ந்திருப்பதாகத் தெரிந்தது. வழக்கின் தன்மையைக் கருதி முதல் பரிசளிப்பதைத் தடையிட்டு இடைக்கால உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரிந்தது.

அன்று மாலைக்குள் காரியதரிசியும் தலைவரும் தங்கள் வக்கீலை சந்தித்து விஷயங்களைத் தெரிவித்தபோது வக்கீல் தன் யோசனையைக் கூறினார். இந்த வழக்கு ஒருபைசா பெறுதென்றும், கண்காட்சி நீதிபதிகள் முடிவை சட்டப்படி யாராலும் மாற்ற முடியாதென்றும், இருந்தாலும் வழக்கை எதிர்த்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்றும் தெரிவித்தார். ஆனால் இன்னொரு யோசனையும் கூறினார். குறித்த தேதியில் இரண்டாவது பரிசுகளை வினியோகம் செய்யத் தடை இல்லாததால் விழாவை நடத்தலாம் என்றார். முதல் பரிசளிக்காமல் இதர பரிசுகளுக்காக ஒரு விழா என்பது அவ்வளவு பொருத்த மானதல்ல வென்றும், முதல் பரிசுக்காக மற்றொரு விழாச் செலவைத்தவிர்க்க வேண்டியதே முறை என்றும் கருதி தலைவரும் காரியதரிசியும் விழாவை வழக்கு முடியும்வரை ஒத்தி வைப்பதென்று முடிவு செய்தார்கள்.

வக்கீல் யோசனைப்படி கோர்ட்டில் எதிர் வழக்காடினர். பூர்வாங்க ஈரங்கிகள் இரண்டு மூன்றுக்குப் பிறகு வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது. சம்பந்தப்பட்ட தஸ்தாவேஜிகள் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்தன. மனுதார் தரப்பில் இரு சாட்சிகளும், கண்காட்சியாளர் தரப்பில் இரு சாட்சிகளும் விசாரிக்கப்பட்டனர். பின்னர் வக்கில்கள் தங்கள் கட்சிகளைத் திறமையாக எடுத்துக் கூறினர். வாதங்கள் முடிந்த பிறகு தீர்ப்பளிக்க நீதிபதிகள் ஒரு தேதியை குறிப்பிட்டனர்.

'இது ஒரு விநோதமான, ரசமான வழக்கு.

முதலாவது ரெஸ்பாண்டெண்டு ஒரு கண்காட்சி நிர்வாகக்குழுவின் தலைவர். இரண்டாவது ரெஸ்பாண்

டெண்டு காரியதரிசி. மூன்றுவது ரெஸ்பாண்டெண்ட் ஒரு ஓவியர்.

கண்காட்சி நிர்வாகிகள் ஒரு ஓவியக் கண்காட்சி விழாவை நடத்தினுர்கள். கண்காட்சிக்கு ஐம்பது படங் களும் நூற்றிமுப்பத்திமூன்று ஓவியங்களும் வந்திருந்தன. கண்காட்சி நீதிபதிகள் வந்தவற்றை எல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்து பரிசுக்கு உரியனவற்றை தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்ற னர். அவர்களுடைய தீர்ப்பு நடவடிக்கை தஸ்தாவேஜி 'ஏ' என்ற அடையாளத்துடன் வழக்கில் தாக்கலாகி இருக் கிறது. முதல் பரிசை தலைப்பில்லாத ஓவியம் எழுதிய 3 வது ரெஸ்பாண்டெண்டு ராயருக்கு நீதிபதிகள் சிபார்சு செய்தி ருந்தனர். பரிசுகள் வழங்க கண்காட்சி நிர்வாகிகள் தேதி குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.

இதற்கிடையில் மனுதார் ரூர்க்கி இந்த 'மண்டாமஸ்' வழக்கை ரெஸ்பாண்டெண்டுகள் மீது தொடர்ந்திருக்கிறுர். மூன்றுவது ரெஸ்பாண்டெண்டுக்கு சிபார்சு செய்யப் பட்டுள்ள முதல் பரிசு தனக்குத்தான் சேரவேண்டும் என்பதுதான் அவருடைய முக்கிய கட்சி. ஓவியம் தான் தயாரித்ததாகவும், தன்னுடைய பெயருடன் கண்காட்சிக்கு அனுப்புவதாக ஓவியர் தன்னிடம் உறுதி கூறி இருந்தார் என்றும், ஆனுல் மோசடியாக தன் பெயரிலேயே அனுப்பி விட்டார் என்றும், எனவே முதல் பரிசு தனக்குத்தான் உரியதென்று கோர்ட்டார் தீர்ப்பளித்து, அந்தப்படி பரிசை வினியோகிக்கும்படி 1, 2 ரெஸ்பாண்டெண்டுகளுக்கு கட்டளை பிறப்பிக்க வேண்டுமென்றும் வழக்கில் கோரி இருக்கிறுர்.

முதல் இரண்டு ரெஸ்பாண்டெண்டுகள் வழக்கில் தாக் கல் செய்துள்ள பதிலில், தாங்கள் கண்காட்சி நீதிபதிகள் சிபார்சுப்படி நடக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்றும், மற்ற விஷயங்களை பற்றி தங்களுக்கு எதுவும் தெரியாதென்றும், ஆவை எல்லாம் உண்மையாக இருந்தாலும் கூட

ஓவியருக்கும் மனுதாரருக்கும் இடையே தீர்த்துக் கொள்ளப் படவேண்டிய தனி விஷயமென்றும், அதில் தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லை என்றும், எனவே மனுவை செலவு தொகையுடன் தள்ளுபடி செய்யவேண்டுமென்றும் தெரிவித்திருக்கின்றனர்.

மூன்றாவது ரெஸ்பாண்டெண்டாக சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஓவியர் ராயர் வழக்கு சுத்த மோசடி என்றும், பேராசையால், விஷமத்தனமாக பிறர் தூண்டுதலால் தொடரப்பட்டுள்ளதென்றும், பரிசு தனக்குத்தான் சேரவேண்டியதென்றும் இன்னம் பல விஷயங்களையும் கூறி இருக்கிறார்.

உண்மையில், வழக்கில் முடிவு செய்ய வேண்டிய விஷயத்தில் அதிக சிக்கலைக் காணோம். ஆனால் இரு தரப்பு வக்கீல்களும் ஓவியக்கலை சம்பந்தமான சகல சித்தாந்தங்களையும் கூறி, மறுத்து, ஆராய்ந்து, குழப்பி தங்கள் கட்சிக்கு ஆதரவு தேட முயன்றது வழக்குக்குத் தேவை தானா என்பது சந்தேகமே.

விஷயங்களை நுணுகிப்பார்த்தால், சில விஷயங்களில் விவாதத்திற்கே இடமில்லை என்பதும், இரு தரப்பாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டவை என்பதும் தெளிவாகும்.

ரூர்க்கி அச்சாபீஸில் வேலை செய்யும் மிஷின்மான் மூன்றாவது ரெஸ்பாண்டெண்டு ஒரு ஓவியர். ஓவியர் ஒரு நாள் அச்சாபீசுக்குப் போயிருந்தபொழுது ரூர்க்கி ஒரு பெரிய தாளின்மேல் நின்றுகொண்டு வேலை செய்வதைப் பார்த்தார். தாள் முழுவதும் இடைவிட்டு விட்டு மையாகவும் சுருங்கியும், மடிந்தும், நசுங்கியும் கிடந்தது. அந்தத்தாளின் ஒரு பகுதியைப் பார்த்த ஓவியருக்கு மனதில் ஏதோ ஒரு எண்ணம் உதயமாகி இருக்க வேண்டும் என்று நிச்சயமாக அனுமானம் செய்யலாம். ஏனென்றால், அடுத்த வினாடி ரூர்க்கியை நகரச் சொல்லிவிட்டு தாளை எடுத்து ஓவியர் பார்த்ததாக ரூர்க்கி வாக்குமூலத்தில் சொல்லி இருக்கிறார். தாளை எடுத்து சமப்படுத்தி விட்டு

ஓவியர் ரூர்க்கியை இது என்ன தாள் என்று கேட்ட தாகவும், அதற்கு அவ்வப்பொழுது மிஷின் ரோலரில் சிக்கிக்கொண்டு மையாகி கிழிந்து நசுங்கி கெட்டுப்போன தாள் என்று ரூர்க்கி சொல்லியதாகவும் தெரிகிறது. ஓவியர் வாக்குமூலம் இதை எல்லாம் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. தாளை எடுத்துக்கொண்டு போக ஓவியர் அனுமதி கேட்ட பொழுது ரூர்க்கி தமாஷ் செய்திருக்கிறார். வாராந்தர சம்பளமும், மையாகி சிக்கி கெட்டுப்போகும் தாளும் தன் உடைமை, தாராளமாக எடுத்துப் போங்கள் என்று ரூர்க்கி சொல்லி இருக்கிறார். ஓவியர் இந்தத் தாளை அசலாக வைத்துக்கொண்டு அப்படியே நகல் ஒன்றை தயாரித்து, அதைக் கண்காட்சிக்கு அனுப்பிவிட்டார். அதற்கு இப் பொழுது பரிசளிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

விவாதத்தில் உள்ள விஷயமெல்லாம் இந்த ஓவியத்தின் உரிமை யாருடையது என்பதுதான். இதைப் பற்றி எனக்கு எவ்வித சந்தேகமோ தயக்கமோ ஏற்படவில்லை. வேலை செய்த ரோலரில் சிக்கியதின் விளைவாக தாளில் ஒரு ஓவியம் உண்டாகி இருக்கலாம். அதைக்கொண்டு ஓவியத்தை அவருடைய தென்று சொல்லிவிட முடியாது. இது கீழே நழுவவிட்ட பணத்தைப் போன்றதென்று ரூர்க்கி வக்கீல் வாதாடியதில் தர்க்க வலுவிலலை. ஏனெனில், ஓவியம் என்பது உள்ளத்தின் கண்கொண்டு, உலகினின்றும் தேர்ந் தெடுக்கப்படும் அழகு, கருத்து அல்லது வேறெதோ ஒன்று, இந்த ஓவிய திருஷ்டி ரூர்க்கிக்கு கிடையாதென்பது சொல் லாமலே வெளிப்படை. இல்லாவிட்டால் காலின் கிழ் போட்டு மிதித்துக் கொண்டிருப்பானா? இதற்குப் பரிசு கிடைத்து விட்டதென்று தெரியும் வரையில் இந்தத் தாளைப்பற்றிய நினைப்பு அவனுக்கு வந்ததாக வாக்கு மூலத்தில் அவன் கூறவில்லை.

ரூர்க்கியைக் கையாளாகக்கொண்டு யாரோ புரட்சி வாதிகள் தொடர்ந்துள்ள வழக்கு இது என்று ஓவியர்

கூறும் வாதத்தை இங்கு ஆராயத் தேவை இல்லை. அறிவு பூர்வமாக ஒருவன் சிருஷ்டித்தாலன்றி கலை ஆகாது. அறிவு பூர்வமாக ஒன்றை தேர்ந்தெடுத்து உலகின்முன் கொண்டுவந்து வைக்கவேண்டும். அப்படிக் கில்லாத வரையில் எதையும் கலையின் தாதுப்பொருளாகத்தான் பாவிக்க முடியும்; பாவிக்கவேண்டும். பார்வையால் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டு கையின் திறம் பெருவிட்டால் ஓவியமே இல்லை.

ரூர்க்கிக்கு இந்தப் பார்வை இருப்பதாக அவனே கனவு கண்டிருக்க முடியுயாது. அவன் கழித்து எறிவதுதான் கலைத்திறமை என்று ரூர்க்கி வக்கீல் வாதாடும் எல்லையை எட்டவில்லை. இருந்தாலும் அவன் வழக்கே இந்த மாதிரி வாதமாகத்தான் படுகிறது. முதலாளிக்குச் சொந்தமான தாளை தான் எடுத்தெறிந்த காரணத்தால் தன்னையும் அறியாமல் ஏற்பட்ட விளைவில் அவன் உரிமை கொண்டாடக் கிளம்பியது தமாஷாகத்தான் இருக்கிறது. சட்டப்படிக்கோ, நியாயப்படிக்கோ ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதல்ல.

எனவே வழக்கை தள்ளுபடி செய்கிறேன். அவரவர்கள் செலவு தொகையை அவரவர்களே பொருத்துக்கொள்ள வேண்டு—சாஸ்திரி.

நீதிபதி ராவ்: 'இத்தீர்ப்பு எனக்கும் உடன்பாடு. அச்சாபீஸ் தாளையே ஓவியக் கண்காட்சிக்கு அனுப்பி இருந்தால் இதே முடிவுக்கு வரமுடியும் என்று நான் சொல்லத் தயாராக இல்லை. நல்ல வேளையாக அந்தப் பிரச்னை எழவில்லை. மூன்ருவது ரெஸ்பாண்டெண்ட் டில்லாவிட்டால் ஓவியம் தாளாகவேதான் காலடியில் கிடந்து குப்பைமே டுக்குச் சென்றிருக்கும். தாள் ஒரு தூண்டுகோல். தூண்டுகோல் நெருப்பாகாது.'

கோர்ட்டு வழக்கு கண்காட்சி நிர்வாகிகளுக்குச் சாதக மாக முடிவடைந்த பிறகு பரிசளிப்பு விழாவுக்கு தேதியைக் குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கு வேண்டிய எல்லா ஏற்பாடுகளும் ஓரளவு வீம்புடன் செய்யப்பட்டன.

பரிசளிப்பு விழா அன்று காலே கண்காட்சி கமிட்டித் தலேவர் வீட்டின் முன்னறையில் இருந்தார். எதிர்பாராமல் சந்தடியின்றி ஓவியர் ராயர் எதிரில் வந்ததும் முதலில் தன்னேயும் அறியாமல் திடுக்கிட்டு விட்டார். மறுகணம் தங்கள் கட்சியை விட்டுக்கொடுக்காமல் எதிர் வழக்காடிய கண்காட்சிக் கமிட்டியைப் பாராட்ட அவர் வந்திருப் பதாக அகமகிழ்ந்து கொண்டார்.

'நேரில் ஒரு விஷயத்தைச்சொல்லி விளக்கம் கூறிவிட்டு அவசரமாகப் போக வந்திருக்கிறேன். அவசர ஜோலியாக நான் பத்துமணி ரயிலில் இப்பொழுது போகவேண்டி இருக்கிறது. ஆகையால் மாலே விழாவில் கலந்து கொள்ள முடியாமல் இருப்பதற்கு மன்னிப்புக் கோரவந்தேன். பிரயாணத்தைத் தவிர்க்க முடியவில்லே. மன்னிக்கவும்; பரிசை என் சார்பில் ரூர்க்கி இடம் கொடுத்துவிடவும் என்று கமிட்டியாரைக் கோரி இதோ ஒரு கடிதம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இதோ கடிதம். பரிசு எனக்கு என்பதை விளம்பரம் செய்யத் தவறவேண்டாம். சிரமத்திற்கு மன்னிக்கவும்.' தலேவர் தகவலேக் கேட்டுக்கொண்டார். முன்பின் யோசிக்க அப்பொழுது தோன்றவில்லே. சம்பிரதாயமான முறையில் தகுந்த ஏற்பாடு செய்வதாகப் பதில் சொல்லி விட்டார். நன்றி தெரிவித்துவிட்டு ராயர் வெளியே விரைவாகச் சென்றுவிட்டார்.

அவர் போன பிறகுதான் இந்த விஷயங்களில் எல்லாம் ஏதோ கிண்டல் இருப்பது போல் தலேவருக்குத் தோன்றிற்று. வழக்கில் ஜெயித்தவன் தோற்றவனுடன் சமரசமாக ஏன் போகவேண்டும்? ஆனல் இந்த சந்தேகம்

பற்றி முடிவு காணவேண்டிய சிரமத்தை மனதிற்குக் கொடுக்க அவர் விரும்பவில்லை. ஹாய்யாக இரண்டு கால்களையும் சாய்மான நாற்காலியில் நீட்டிக்கொண்டார்.

சில விஞடிகளுக்குள் காரியதரிசி தன்னைப் பார்க்கவந்த பொழுது எதுவும் பூர்வ பீடிகை இன்றி அந்தக் கடுதாசை அவரிடம் கொடுத்தார் அவரும் என்னவென்று கேட்காமல் கடிதத்தை இரு முறை படித்துப் பார்த்தார்.

சந்தேகம் கைமாறிவிட்டது போல் காரியதரிசியின் முகம் மாறிற்று.